

DE COM NICOLÀS FUENTE VA INSTAURAR LA TRADICIÓ DELS RAMELLS DE SANT MAGÍ

Carme Pollina

Ho explica la seva filla, Juliana Fuente González

Com cada any, els Amics de Sant Magí em demanen una col.laboració per aquesta publicació que tenen a les mans, i, com sempre, no m'hi puc pas negar. No sé ben bé, però, si ho faig per ells o bé ho faig per mi mateixa, en un exercici d'egoisme. Més aviat crec que es tracta d'això últim, tot i que no m'avergonyeixo gens d'afirmar que escriure unes quantes ratlles cada any quan arriba la festa de Sant Magí em serveix per descobrir alguna cosa nova al voltant d'aquesta tradició tan nostra i que jo, pel que es veu, tant desconec. Mireu, doncs, com aquest any he descobert, gràcies a la insistència d'en Josep Mas perquè em centrés en aquest tema, l'origen dels famosos ramells d'espígol i boix que s'elaboren i es reparteixen cada any per Sant Magí.

He hagut d'anar a buscar la senyora Juliana Fuente González perquè m'expliqués -perquè ens expliqués a tots- com el seu pare, en Nicolàs Fuente Fuente, va ser l'inspirador i l'iniciador dels Ramells de Sant Magí, una tradició que va instaurar fa trenta-cinc o quaranta anys, mentre vivia a la mateixa plaça de Sant Magí i participava, per tant, en l'organització de la festa. Aquest és el relat de la senyora Juliana:

“Per tal d'aconseguir més fons econòmics per a la festa, el meu pare va proposar la idea de fer ramets de boix i espígol, lligats amb la cinta de Sant Magí. Van decidir de fer-los i deixar-los en una taula el dia de la festa, al costat dels càntirs de l'aigua, perquè la gent, en veure'ls, els

pogués comprar, no pas per un preu estipulat prèviament sinó donant els diners que volguessin segons la seva voluntat. I així va ser com van fer els primers ramets i els van deixar al costat d'una safata petita que indicava que calia deixar algun diner per endur-se'n un. Ara fa més de trenta anys que el meu pare va morir, per tant estem parlant d'una tradició que es va iniciar en fa ben bé trenta-cinc o quaranta.

Juliana Fuente González (Foto Carme Pollina)

Ell era molt actiu en tot allò relacionat amb festes i col.laboracions de tipus social, fins i tot va ser un dels primers, per no dir el primer de tots, que va posar en marxa la idea d'obrir una barra de bar amb begudes durant la festa del barri. També va ser un èxit, això, tot i que estava fet sense cap mena de luxe, perquè el bar estava situat a l'entrada mateixa de casa. Es tractava, tot plegat, de recollir diners per poder fer la festa; pensa que calia arreglar l'església, la capella interior i moltes més coses, però passàvem una època en què no hi havia diners.

El meu pare va col.laborar sempre, poc o molt, en la festa de Sant Magí, potser pel fet mateix de viure a la placeta i que tothom venia a casa a preguntar coses sobre la festa. I això, si calia fer alguna cosa, es feia i ja estava.

En aquells temps s'encarregaven d'organitzar la festa un grup de tres o quatre veïns diferents cada any; en déiem "els Capitans de Sant Magí". I va ser precisament l'any que ell va ser capità quan va proposar de fer tots aquests canvis i novetats. També li agradava molt la part de la festa relacionada amb el ball, perquè ell era acordionista aficionat, i he de dir que ho feia molt bé. Però per Sant Magí no havia tocat mai, tot i que

Celebració religiosa a la placeta de Sant Magí amb la taula on es venien els ramets d'espígol el 1942
(Foto Gómez Grau)

sempre s'havien convidat conjunts i grups perquè toquessin a la festa. Si l'haguéssiu sentit tocar l'acordió... Una meravella!"

Un any més, doncs, el barri de Sant Magí se celebra, entre d'altres coses, amb ramells de boix i espígol i amb una barra de bar instal·lada al mateix barri. Ara ja sabem d'on provenen aquestes tradicions.

